

I

L'estrany assassinat de Berta

—T'espere al meu aniversari, Ferran —l'havia invitat Teresa. Era el seu divuité aniversari i pensava fer una festa ben sonada al seu elegant xalet.

A Ferran no li abellia assistir-hi. Es trobava confós i abatut a causa de l'estrany i incompreensible comportament que Berta mostrava d'unes setmanes ençà. Va saber, però, que ella hi pensava anar, i decidí acudir-hi.

Feia dos mesos i mig que Ferran i Berta havien fet l'amor per primera vegada a casa d'ella, aprofitant el cap de setmana en què els seus pares eren de viatge. Era de nit. Tota la pell morena del sol de l'estiu, de Berta, a la llum de la lluna i de les estrelles, que els espiaven a través de la finestra oberta. Tota la pell colrada de sol, de Ferran, que havia practicat el windsurf cada dia d'estiu en què bufava la brisa. Rialles, actituds maldestres per banda de tots dos, rubors. Era mitjan agost, una nit encara calorosa. Què importava la calor, amb els cossos entregats i la ferma voluntat d'un amor etern...

Fins que tot acabà feliçment. La suor apegalosa cobria els seus cossos morens, i els cors es calmaren a poc a poc, fins que es van adormir.

A partir d'aquella nit el seu amor es refermà i seguiren unes setmanes de felicitat. La platja, als matins; llargues passejades pels carrers més cèntrics, al capvespre; música discolitequera, a les nits... Tot un ritual d'amor acabat d'estrenar. Fins que, unilateralment per part de Berta, i inexplicable-

ment per a Ferran, ella trencà les relacions. Berta el deixava plantat davant els amics o els companys de classe cada vegada que ell s'hi acostava, sense donar-li la més mínima explicació. «Fuig, fuig», cridava. I això era el que li dolia.

Ferran intentava recordar quina havia estat la causa que havia motivat aquella actitud, però no ho aconseguia. No recordava cap gest ofensiu, cap paraula imperinent. Ho considerava irritant.

Però els ulls d'aquella nit d'agost, que el miraven com aquell nen que descobreix la mar, aquells cabells llargs i morens, sedosos, no els podia oblidar. Somniava Berta. La delerava més que mai.

Esperà ocult en la cantonada l'arribada de Berta. Volia assegurar-se que ella assistia a la festa. Ho féu en companyia de Dolors. Uns minuts després Ferran entrà al xalet. Nervios. Hi havia una vintena de persones, entre amigues i amics; entre elles, Imma, que no havia renunciat a reconquistar Ferran, amb qui havia eixit temps enrere. I entre els xics hi havia Benjamí, que estava secretament enamorat de Berta.

Eren les sis i deu. Ferran s'acostà al grup d'amigues. Salutà Teresa, Dolors, i mentre ho feia amb Vanessa, Berta li girà l'esquena i s'apartà del grup.

—Sí que comencem bé —va mormolar, amb un somriure forçat.

—Tranquil —digué Dolors—. Ja li passarà.

Berta no mostrava voluntat de facilitar l'ocasió per a parlar-hi i xarrava o ballava amb qualsevol amiga o amic. Fingia una rialla postissa, lluny de la rialla tímida o franca d'aquella nit d'agost.

Ferran observava, sorprés, com Berta bevia adés una cervesa, adés un cubata, cosa que mai no havia fet. Allò el sorprengué i li estranyà moltíssim.

—Te la mires massa, Ferran —li digué Mise, que va seure al seu costat—. Si no ens feu cas, malament; però si esteu massa damunt de nosaltres, encara és pitjor —ri-gué.

—Voldria saber què li ha passat. O què li he fet. Si és que vol trencar, que ho diga, i ja està... Fa unes setmanes que no em dirigeix la paraula —va dir.

—Jo la trobe rara, també, d'un temps cap ací —confessà Mise.

—iPerò s'ha tornat muda!

—Diu que et troba una miqueta immadur —va dir Mise.

—Això, ¿ho ha dit ella?

—M'han dit que ho ha dit —contestà amb un somrís sorneguer.

—Dona, no tinc una vida gens arriscada per ser un home madur. Però si a la meua edat no sóc capaç de ser encara bastant inconscient, ¿quan ho podré ser?

Mise somrigué i desvià la conversa:

—Agafarà una merla que li durarà un mes —mormolà en observar com bevia Berta.

—¿No es deu haver enamorat d'un altre, crec? —es preguntava ell.

—No l'he vista amb ningú, jo. Ix poc de casa, ella.

La festa, es convertí, passades dues hores, en un desori. La música tan sorollosa, l'alcohol ingerit, i algun porro fumat, hi contribuïen.

Martí havia tret Mise a ballar. Ferran preferia estar sol.

—¿Vols ballar? —li demanà Imma.

Imma era ben diferent a Berta. Era de cabells rossos, llargs, amb els ulls verd sofre. Tenia el cos i el rostre arredonits. Ferran, tot i que ho sentí molt, per la fascina-

ció que sentia cap a ella, va tallar les relacions perquè trobava Imma massa dominant. Imposava la seua voluntat, fent la gata maula, i s'enfadava quan Ferran mostrava certa oposició. Però Imma continuava enamorada de Ferran i protagonitzava públicament, de tant en tant, més d'una escena de gelosia.

—Gràcies —va dir ell, refusant amablement la invitació, perquè no la volia provocar.

—¿Esperes el teu amor? —va dir ella amb cert menyspreu.

—I a tu, ¿què? —es molestà Ferran.

—No res. ¿Has vist, com està canviant? —continuà, ella.

—No t'importa —tallà ell.

—Bé, a mi, no ho sé. Però, a tu, sí... ¿Li has vist els llavis? —somrigué amb sorna—. ¿Li has vist els llavis, eh? —alçà la veu, i el seu to es tornà ocultament ofés.

—No m'importa —contestà, indiferent.

Imma se'l quedà mirant, sense saber com digerir la indiferència que Ferran mostrava cap a ella.

—i Imbècil! Ja hi tornaràs, algun dia —cridà. I se'n va anar.

Ferran quedà de nou sol. Deu minuts més tard observà que Imma es va alçar i es dirigí cap a l'eixida de la sala. En passar per davant de Berta, que en aquell moment també seia sola, li féu una ganyota. Ferran, amb aquella excusa, féu l'acció d'alçar-se per anar on era Berta. Féu unes passes i reculà, indecís. Va seure de nou. Aquell soroll l'atabalava. Tancà uns minuts els ulls. Després mirà de localitzar Berta, però ja no era al lloc d'abans. Passà la vista entre les parelles que estaven abraçades. Entre els amics o amigues que ballaven o xarraven en algun racó de la sala. No hi era. Mirà l'hora. Eren les vuit i vint.

—No és tan tard —mormolà—. ¿On pot estar?

No sabia si tant Berta com Imma se n'havien anat a casa o eren als lavabos. Agafà el got de beguda, visiblement nerviós. Bevia i jugava amb el got entre les mans. Van passar uns minuts. De sobte va veure, a través de la finestra posterior de la sala, que algú saltava la tanca de dins del xalet a fora. A la llum dels fanals, va creure que es tractava de Berta.

—Berta... —va mormolar Ferran. Perquè Berta duia una camisa beix i tenia els cabells llargs. ¿Per què fugiu saltant la tanca? —pensà.

Deixà el got al centret i dissimuladament va eixir de la sala. Es dirigí als lavabos que hi havia en la part posterior del xalet.

Quan hi va entrar, es quedà espantat. No creia que el poc alcohol que havia begut li fera veure visions. ¡Aquell cos estés a terra era el de Berta! Inerme. S'hi acostà lentament. Imprudentment, digué temps més tard a la policia. Berta tenia els ulls oberts. Ferran no observà sang en el cos de Berta.

—¡Quina merla que porta! —mormolà mentre recordava com havia begut, ella.

Però aquell cos era estranyament immòbil. Ferran li agafà la mà dreta. Va fer un esforç per a sobreposar-se i decidí prendre-li el pols. El seu braç encara era tebi. No li'l trobava. Ni mostrava senyal de respirar.

—¡És morta! —exclamà horroritzat.

Li entrà tal angoixa i tal espant, que caigué sobre el cos de Berta. Tremolava com una fulla, ell. Plorava com un nen. Aquell cos que li havia donat unes hores de felicitat, aquells llavis que l'havien besat a pler, ara eren lívids, havien deixat de ser res...

Enmig del seu dolor, de sobte, es va fixar en una pols blanca, a dos pams del cos de Berta.

Ho va mirar tot amb ulls nous. En la mà esquerra, a mig caure, Berta tenia una arracada. La situació prenia un aire nou. ¿Potser era el preu que Berta pagava per la droga?, malpensà. Però rebutjà aquell pensament. Ple de dolor i espant, no tingué cap altra idea que agafar l'arracada. L'agafà amb molt de compte. Sentí veus que s'acostaven cap als lavabos. Havia perdut qualsevol noció del temps. Es va alçar just en el moment que Teresa i Dolors hi entraven. En adonar-se elles que Berta era a terra inconscient, s'hi van acostar.

—¿Què li ha passat? —preguntà Teresa, preocupada.

—No ha aguantat la beguda —digué Dolors.

—No ho sé, però crec que és morta —respongué Ferran.

Aleshores els crits d'horror de Teresa i de Dolors van fer acudir ràpidament la resta d'amics i amigues.

—¿Què has fet? —cridava Teresa com una histèrica, sense escoltar a raons.

—No res... ¡Era morta quan he entrat ací! —va dir ell.

—¿Morta? ¿Ho has comprovat bé? —preguntà Benjamí tot astorat.

—Sí. No té pols... No respira —assegurà Ferran.

—¿Per què no cridem una ambulància? —demanà Vicent.

Òscar s'acostà a Berta. La va observar. I en alçar-li el coll, encara hi havia l'empremta dels dits.

—¡L'has estrangulada! —acusà Ferran.

Aquelles paraules causaren un gran impacte entre els presents. Crits, plors d'histèria. I uns ulls que acusaven Ferran.

—Ei, que ja era morta, quan jo he entrat ací... ¡Si només fa que uns minuts!

—iAmb uns minuts hi ha prou per a estrangular una persona! —crijà Blai, visiblement alterat. I féu l'acció de llançar-se contra Ferran, però Òscar i Martí el van detenir.

Ferran mirà els presents amb ulls astorats. ¿Com podien acusar-lo tan fàcilment d'una mort que ells no havien presenciada i amb la qual ell no tenia res a veure?

—iHe vingut perquè he vist que no era a la sala! —intentà explicar-se.

—¿I què, que ella no fóra a la sala? —demanà Blai.

—He vist que algú saltava per la tanca, algú amb la camisa beix i el cabell llarg com ella... —continuà explicant.

—iExcuses! —cridava Blai.

La situació era terriblement tensa. De sobte Martí reaccionà:

—També Vanessa porta la camisa beix i té els cabells llargs —i mirava de trobar-la entre els presents.

—iHe vist que te l'estaves morrejant! —li espetà Ferran.

—iA tu et trenque la cara! —s'abalançà Martí contra Ferran.

—Només cal que ara us mateu vosaltres —crijà Teresa.

Martí es calmà.

—Fa uns minuts que m'ha dit que ara tornava... —digué Martí.

—iPerò no t'ha dit on anava! —replicà Ferran.

Tothom va buscar Vanessa. No hi era.

—iFixeu-vos que falta! ¿On és, eh? —va xisclar Ferran—. Potser ella és qui ha saltat la tanca, perquè Imma duia un vestit roig...

—¿I què té a veure Imma? —demanà Teresa.

—També ha eixit abans que Berta —digué Ferran—. Jo l'he vista.

—I encara que haja sigut Vanessa la que ha saltat la tanca, ¿per què havia d'estrangular Berta? —preguntà Dolors fora de si.

—iNo ho sé!... Però era algú amb la camisa beix i...

—!No tenia cap motiu, ella! —seguí Dolors.

—iNi jo tampoc! iSi acabe d'entrar!... —protestà Ferran.

Mise també el mirava acusadorament. La preocupació que ell li havia mostrat per Berta, es tornava en contra seu. Mise, amb la mirada, l'acusava del crim.

—iTu saps que l'estimava! —li va dir.

—iPerò potser t'has deixat dur per la venjança! —repliquà ella.

Quan Ferran va mirar on hi havia aquella pols blanca, no en quedava ni senyal.

—Hi havia una pols blanca, ací... —va dir poc convençut.

—¿Què vols dir? —demanà Martí.

—Que hi havia droga, ¿ho entens? iDroga! —cridà.

Tothom ho va dubtar.

—Sabem que Berta havia deixat de parlar-te —digué Benjamí.

—Ets l'únic que té un mòbil per a matar-la —l'acusà Blai—. iL'únic que estaves ací quan s'ha descobert el crim!

Ferran es va espantar encara més. Pel seu cap va passar ràpidament tot el que podria comportar una acusació d'homicidi. Sense poder provar fàcilment la seua innocència. Allò el trasbalsà. Mirà els seus amics, ara convertits en acusadors. Potser l'alcohol i l'herba fumada no els feia pensar amb massa serenor, però en aquell mo-

ment tot se li va fer fosc i l'únic que va veure clar és que havia de fugir.

Va recular a poc a poc. Blai el va voler retenir, de nou, agafant-lo pel braç esquerre, però Ferran se'l va llevar de damunt d'una empenta. I quan ja era fora de l'abast dels amics, cridà ben fort:

—iJo no l'he assassinada! Si aneu plens d'alcohol i heu estat tirant-li al porro, ¿què sabeu vosaltres? —i es dirigí cap a l'eixida del xalet.

Va córrer durant un temps sense rumb. Perquè, quan en un principi es dirigia cap a casa, va recular perquè pensà que seria el primer lloc on la policia l'aniria a buscar.

Es va adonar que duia l'arracada a la mà. Va traure un clínex i la guardà.

—Serà l'últim record teu, Berta —mormolà quasi en un plor.

Mai no havia tingut tanta urgència per a decidir en tan pocs segons el seu destí. Un mar de dubtes i d'indecisions... Ara el seu espai, aquell que dominava tan perfectament en la seua vida quotidiana, li semblava tan menut, que no hi tenia cabuda...

Hi havia la carretera, a la seua dreta. Fosca, com una gola de llop. Hi havia l'estació de trens, a l'altra banda, però a penes tenia diners per a fer un centenar de quilòmetres. A més, potser la policia l'escorcollaria en alguna estació. Tenia la mar al davant, però ¿qui gosaria travessar-la nadant? Eren les vuit i quaranta-dos del vespre i ja era fosc. Molt fosc.

Els xiulets de les sirenes de l'ambulància i del cotxe de la policia el van retornar a la realitat més immediata. La maquinària per a atrapar-lo, ja s'havia posat en marxa.